

Bendri nusikaltimai

Tragikomedija

Veikėjai:

JURGA – maždaug 40 metų

TOMAS – jos vyras, kiek vyresnis

PAULIUS – maždaug 25 metų prekybos agentas

*Namas priemiestyje. Erdvi svetainė. Groja rami muzika. Ant sofos guli Jurga, šalia sėdi Tomas. Abu skaito knygas ir gurkšnoja kavą.
Nuaidi skambutis į duris.*

TOMAS (*po pauzės, nustebęs*). Mes ko nors laukiame?

JURGA (*nerūpestingai*). Kaip visada.

TOMAS. Kaip visada? Kas – kaip visada?

JURGA. Nelaukiame. Kaip visada.

TOMAS (*dvejodamas*). Lyg ir per vėlu laiškininkui.

JURGA. Ten turbūt prekybos agentas.

TOMAS. Agentas? Kurių galų?

JURGA. Paskambino šiandien ir pasiūlė atlikti kažkokio daikto prezentaciją. Aš sutikau ir pasakiau adresą.

TOMAS. Prezentaciją? Ką jis siūlo? Kam....

Skambutis pasikartoja.

JURGA. Mielasis, įleisk jį.

TOMAS. Bet...

JURGA. *Mielasis*. Aš susitariau.

TOMAS. Bet...

JURGA. Žinok, kad neapsidžiaugsi. Bet juk *supranti*? Taip reikia.

Skambutis.

TOMAS. Gerai. Luktelėk.

Lėtai eina prie lauko durų. Po kiek laiko grįžta į svetainę su Pauliumi. Šis nešasi didelį juodą krepšį.

PAULIUS (*žvaliai*). Labas vakaras. Rodos, su jumis šiandien kalbėjomės telefonu?

JURGA (*maloniai šypsodamasi*). Taip, taip. Prisėskite.

TOMAS (*nedrąsiai*). Mano žmona turbūt...

JURGA. Mes kaip tik geriame kavą. Gal norėtumėt? Tomai? Padarysi jaunuoliui?

TOMAS. Aš...

PAULIUS. Dėkoju, neatsisakysiu. Vis tiek užtruksim. Kol papasakosiu, kol parodysiu.

Kaip mes juokaujame...

JURGA. Šitame krepšy tas daiktas?

PAULIUS. Taip. Pasidėsiu kol kas ant grindų, o paskui galėsime...

JURGA. Tomai? Kava?

TOMAS (*padvejojęs*). Taip, mieloji. Aš tuoj.

JURGA. Puiku. (*Pauliui*) O jūs sėskitės. Štai ten, ant fotelio.

Tomas išeina į virtuvę. Paulius sėdasi.

PAULIUS. Tai štai...

JURGA. Neskubėkite. Žinoma, laikas – pinigai ir taip toliau, bet jauskitės kaip svečias, o ne kaip prekybos agentas.

PAULIUS. Ačiū, jūs labai maloni.

JURGA. Taip, aš be galo maloni. (*Pakeltu balsu*) Ar ne, Tomai? (*Pauliui*) Negirdi. Jis dabar šiek tiek sutrikęs. Nekreipkite dėmesio.

PAULIUS. Sutrikęs? Kodėl? Aš ne laiku?

JURGA. Žinoma, ne laiku. Bet dėl to nesigraukite. Regis, apie mirtį sakoma, kad ji visada ateina ne laiku, ar ne? Ir čia kažkas tokio.

PAULIUS (*sumišęs*). Gal... gal man ateiti kitą kartą?

JURGA. Ne, ne, nereikia. Kitą kartą viskas būtų taip pat. Koks jūsų vardas?

PAULIUS. Paulius.

JURGA. Puiku, Pauliau. Pabūsite šįvakar mūsų Nastasja Baraškova.

PAULIUS (*po pauzės*). Atsiprašau?

JURGA. Niekai, nekreipkite dėmesio. Vis tos knygutės. Žinote, per dienas viena, vyras išeina į darbą... Tuoj jis jums atneš puodelį kavos. Ir susitarkime taip: kuriam laikui užmirškime tą krepšį ant grindų. Dabar mūsų didžiausia problema: ar jūs geriate kavą su cukrumi, ar be. Ir jeigu su, kiek dėti šaukštelių.

PAULIUS. Aš mėgstu...

JURGA. Palaukite. (*Priekaištingai*) Juk prašiau neskubėti. Turite palaukti mano vyro. Tam tikru požiūriu man vis vien, kokią kavą jūs mėgstate.

PAULIUS (*dar labiau sumišęs*). Aišku... Gerai, palaukim.

Grižta Tomas. Padeda kavos puodelį ant stalo.

TOMAS. Štai. Kava.

JURGA (*Pauliui*). Na?

PAULIUS (*nustebęs*). Na?

JURGA (*dirbtinai atsidusdama*). Sakykite mano vyrui, kokią mėgstate kavą. Su cukrumi ar be.

PAULIUS. A, taip. Na, aš deduosi vieną šaukštelį. Bet galiu tai padaryti ir pats...

JURGA. Ne, ne, mano Tomas jums pasirūpins. Tomai, įdėsi jaunuoliui šaukštelį cukraus? Jo vardas, beje, Paulius.

TOMAS. Taip, žinoma, mieloji.

JURGA. Ar nederėtų jums susipažinti? Paspausti rankas?

TOMAS (*padvejojęs*). Taip, žinoma. (*Pauliui*). Labai malonu susipažinti.

PAULIUS (*neužtikrintai*). Ir man malonu.

JURGA (*priekaištingai*). O vyriškas rankos paspaudimas?

TOMAS. Taip, atleisk, mieloji.

Tomas prieina prie Pauliaus. Jie spaudžia vienas kitam rankas.

JURGA. Kol tavęs nebuvo, Paulius sakė, kad aš labai maloni. Teisingai prisimenu jūsų žodžius, Pauliau?

PAULIUS. Na... taip. Turėjau omeny...

JURGA. Taikliai pastebėta, ar ne, mielasis?

TOMAS. Be abejo.

JURGA (*priekaištingai*). Mielasis...

TOMAS. Taip?

JURGA. Pamištai įdėti svečiui cukraus.

TOMAS (*atsiprašančiai*). Ak taip. Visai galva neveikia.

PAULIUS. Aš juk galiu ir pats...

JURGA. Ką jūs. Juk jūs mūsų svečias.

Tomas įdeda cukraus ir pastumia puodelį prie Pauliaus.

TOMAS. Štai.

JURGA. Mielasis... O išmaišyti?

TOMAS. Ak taip. Atleiskite. (*Maišo kavą*) Štai.

PAULIUS. Ačiū, jūs labai malo...

JURGA (*triumfuodama*). Tomai, girdėjai? Tu taip pat labai malonus.

TOMAS. Taip, mieloji.

PAULIUS. Aš...

JURGA. Mielasis, nestovėk taip vidury kambario. Mūsų svečias gali imti jaustis nejaukiai.

TOMAS (*eidamas sėstis*). Taip, tu teisi.

JURGA (*priekaištingai*). Mielasis... Tu tikrai nori sėstis ant to fotelio? Taip toli nuo manęs?

TOMAS (*padvejojęs*). Atleisk. Žinoma, ne. Sėstis greta?

JURGA. Būtų smagu. Ar ne, Pauliau? Du malonūs žmonės vienoje vietoje. Vyras ir žmona. Per amžius.

PAULIUS. Na... taip. Turbūt.

JURGA. Mes gerai atrodome? Kaip pora?

PAULIUS. Taip... Be abejo. Tik aš...

JURGA. O jūsų netrikdo, kad aš guliu išsidrėbusi ant sofos, nors jūs čia ne kaip prekybos agentas, o kaip svečias?

PAULIUS. Na... ne. Viskas gerai. Puiki kava, beje. Gal jau galėčiau...

JURGA. O, prezentacija... Pameni, mielasis, sakiau, kad jis mums kažką parodys?

TOMAS. Taip. Labai įdomu.

PAULIUS. Taip, išties. Šiame krepšyje turiu dulkių siurbli...

JURGA. Nuostabu. Kaip manai, mielasis, mums reikia naujo dulkių siurblio?

PAULIUS (*dalykiniu tonu*). Tai ne šiaip siurblys. Tai unikalus ir patogus naudoti daiktas su modernia dangos valymo funkcija. Štai, pažiūrėkite: purvui naikinti jis naudoja du į priešingas puses besisukančius šepečius. Jo galia...

JURGA. Tu girdi, mielasis? Kaip mes iki šiol galėjome gyventi be tokio daikto?

PAULIUS. Jo galia...

JURGA. Tomas labai stengiasi prižiūrėti namuose tvarką.

PAULIUS (*kiek suirzęs*). Taip, suprantu... Taigi jo galia... Gerai, apsiekime be techninių detalių. Kaip matau, gyvenate labai švariai...

JURGA (*maloniai šypsodamasi, lyg primindama*). Tai Tomo nuopelnas.

PAULIUS (*patylėjęs*). Suprantama. Taigi gyvenate labai švariai, bet vis dėlto su dulkėmis ir šiaip nešvarumais kovoti sudėtinga. Paprastas siurblys tiesiog nepajėgus jų įveikti. Ar galiu atlikti eksperimentą?

JURGA. Dievinu eksperimentus. O tu, mielas?

TOMAS. Taip... Žinoma.

PAULIUS. Eksperimentui man reikės jūsų senojo dulkių siurblio. Mes jį paimsime, išsiurbsime kokį nors kilimo ar sofos lopinėlių, o paskui tą patį plotą išsiurbsime manuoju, prieš tai, žinoma, įdėję naują baltą filtrą, o tada jį išimsime ir pažiūrėsime...

JURGA. Nuostabu. O galėtumėme visą šį eksperimentą atlikti su mūsų lova?

PAULIUS. Lova?

JURGA. Taip. Mūsų *šeimynine* lova.

PAULIUS. Na... taip, žinoma. Kodėl gi ne?

TOMAS (*neužtikrintai*). Gal apsiribokime sofa? Arba foteliu?

JURGA. Nebūk nuobodus, mielas. Mes turime svečią.

PAULIUS. Iš tikrųjų galėtume tiesiog kilimą...

JURGA (*paniekinančiai*). Kilimą... Kam įdomus kilimas?

TOMAS. Mieloji...

JURGA. Pauliau, ką dažniausiai naudojate eksperimentui siūlydamas žmonėms savo stebuklingą siurbli?

PAULIUS. Na... labai įvairiai.

JURGA. O vis dėlto?

TOMAS (*nedrąsiai, lyg sufleruodamas*). Manau, tinka bet kas?

PAULIUS. Taip... Iš esmės bet kas.

JURGA. Turbūt esate siurbęs daugelį daiktų. Kur dulkių būna daugiausiai?

PAULIUS. Na...

TOMAS. Mieloji, leiskime jam dirbti savo darbą.

JURGA. Gerai, leiskime. Pauliau, įdėkite į savo siurbli baltą filtrą. Man patinka stebėti, kaip dirba vyriškos rankos.

Pauzė.

PAULIUS. Gal aš vis dėlto užsukiu kitą kartą...

JURGA. Ne, ne, ką jūs. Važiavote dėl mūsų į tokį užkampį. Be to, toks puikus vakaras. Mus su vyru kaip tik apėmusi prezentacijos nuotaika. Ar ne, mielas?

TOMAS (*po pauzės*). Taip. Būtų labai įdomu.

PAULIUS (*pasvarstęs*). Gerai. Aš tuoj. Tik man reikės jūsų senojo...

JURGA. O negalėtumėte dėti filtrą arčiau manęs? Kad galėčiau stebėti? Mielasis, gal stumtelėtum jo fotelį?

PAULIUS (*irzliai*). Aš...

JURGA (*dramatiškai atsidusdama*). Ak, jūs vis dar nieko nesupratote... Matote, aš... Mielasis, gal padėtum?

TOMAS (*po pauzės, tyliai*). Mano žmona nevaldo kojų. Ji negali pati priėti ir iš arčiau apžiūrėti jūsų siurblio. Ir kaip dedate į jį baltą filtrą.

PAULIUS (*sumišęs*). Man... man labai gaila.

JURGA. Miela. Jūs taip pat, pasirodo, labai malonus. O kaip tau, mielasis? *Gaila?*

TOMAS (*po pauzės*). Taip, mieloji. Žinoma.

PAULIUS. Atleiskite, aš nežinojau.

JURGA. Nieko tokio. Nedramatizuokime. Maža kokių negalių turi žmonės. Svarbu, kad pagaliau išsiaiškinome. Tikiuosi, jums dabar viskas labiau suprantama. Kad ir štai nuo mano kojos nusmukęs chalato skvernas. Lyg ir turėčiau jį pasitaisyti, pasikelti, bet, matote, aš tiesiog nejaučiu, kad jis nusmukęs. Nepastebėjau to, kol nepamačiau, kad žvilgčiojate.

PAULIUS. Aš... aš...

JURGA. Mielasis, gal pataisytum?

TOMAS. Taip, žinoma.

JURGA. Ačiū. (*Pauliui*) Sakoma, kai netenki kokio nors pojūčio, kiti pasidaro neįtikėtinai aštrūs. Žinote, kaip aš dabar leidžiu dienas, kai Tomas išeina į darbą? Bandau susivokti, kokie pojūčiai paaštrėjo, kai ėmiau nebejausti dalies kūno.

PAULIUS. Taip, suprantu...

JURGA. Iš tikrųjų? Jūs taip pat nejaučiate dalies savo kūno?

PAULIUS. Ne... Jaučius, rodos.

JURGA. Tai kaip jūs galite suprasti?

TOMAS. Mieloji...

JURGA. Man tik smalsu.

PAULIUS. Na... aš... Gal galėčiau tęsti prezentaciją?

JURGA. Ak taip. Beveik pamiršau jūsų puikuojį siurblių. Beje, o esate kada nors daręs šį eksperimentą su žmonėmis?

PAULIUS (*kiek patylėjęs*). Ką turite omeny?

JURGA. Na, pavyzdžiui, imkime, kad ir mano vyrą. Išsiurbkime jį senuoju siurbliu, o paskui pabandykime jūsiškiu. Arba mane.

Pauzė.

TOMAS. Mieloji, tie daiktai žmonėms turbūt nepritaikyti. Ar ne, Pauliau?

PAULIUS. Taip... Visiškai nepritaikyti.

JURGA. Gaila. Bet ką padarysi. Teks pasitenkinti mūsų lova. Jos čiužinys...

TOMAS. Gal norėtum dar kavos, mieloji?

JURGA. Ne, bet Paulius turbūt norėtų. Tu pameni, kiek jam dėti cukraus?

PAULIUS (*paskubom*). Ne, ne, ačiū. Kavos man pakaks, juk vakaras... Štai, filtrą įdėjau. Galėtume pradėti. Kur jūsų senasis siurblys?

JURGA. Net neįsivaizduoju. Pamenate, minėjau, kad bandau susivokti, kurie mano pojūčiai paaštrėjo? Mąstymui apie kitus dalykus tiesiog nelieka laiko.

TOMAS. Aš atnešiu.

JURGA. Kam jį čia nešti, mielas? Tai paprastas, senas, niekam neįdomus dulkių siurblys. Galiu lažintis, kad jo šepėčiai sukasi į vieną pusę. Kodėl tau juo tiesiog neišsiurbus mūsų lovos?

PAULIUS. Gal vis dėlto...

JURGA. Jis susitvarkys, Pauliau, būkite ramus. Ar ne, mielas?

TOMAS. Taip, žinoma.

Tomas išeina į kitą kambarį. Užsidaro durys.

JURGA (*linksmi*). Na štai. Netrukus viską sužinosime.

PAULIUS (*krūpteldamas*). Ką sužinosime?

JURGA. Koks veiksmingas jūsų siurblys. Norėtume sužinoti dar ką nors?

PAULIUS. Ne, ne. Užsigalvojau apie kažką.

JURGA. Apie mano kojas, kurių negaliu jausti?

PAULIUS. Ne, ką jūs.

JURGA. Jums nepatinka mano kojos?

PAULIUS. Aš taip nesakiau.

JURGA (*šaukia*). Tomai, Tomai!

PAULIUS (*sunerimęs*). Klausykit, aš...

Įeina Tomas.

TOMAS. Kas nutiko, mieloji?

JURGA. Man vėl reikia tavo pagalbos. Su Pauliumi kaip tik įsikalbėjom apie mano kojas...

PAULIUS (*tyliai*). Dieve, aš tik...

TOMAS. Mano žmona nejaučia ne tik kojų. Jos kūnas nejautrus iki juosmens.

JURGA. Taip, ačiū, mielas. Kaip tau sekasi?

TOMAS. Gerai. Netrukus pradėsiu.

Tomas išeina.

JURGA. Tai štai. Jis netrukus pradės... Girdėjote, ką jis sakė?

PAULIUS. Taip, žinoma.

JURGA. Liūdna, ar ne?

PAULIUS. Taip. Užjaučiu.

JURGA. Kurį?

PAULIUS (*po pauzės*). Ką – kurį?

JURGA. Kurį užjaučiate?

PAULIUS. Na... nežinau. Jus?

JURGA. O Tomo? Jo jūs neužjaučiate?

PAULIUS. Na...

JURGA. Ne, ne, neskubėkite su atsakymu. Jūs dar ne viską žinote. Ar įsivaizduojate, kokie nesklandumai kyla, kai žmogus iki juosmens nejaučia ir nekontroliuoja savo kūno? Suprantate, kur suku?

PAULIUS. Klausykit, aš tik prekybos agentas, aš...

JURGA. Tai ne atsakymas... O, jis jau pradėjo. (*Smalsiai klausosi už sienos pasigirdusio dulkių siurblio ūžimo*) Sakiau, kad susitvarkys... Kur mes baigėme šnekučiuotis? Ak taip, sauskelnės.

PAULIUS (*atsidusdamas*). Gerai, man...

JURGA. Jūs jaunatviškai nekantrus. Nagi neskubėkite su atsakymu, aš dar ne viską paaiškinau. Tai štai, mes galėtume samdyti slaugę, Tomas uždirba neblogai. Bet jis nenori. Jis viską daro pats. Žinoma, jam reikia dirbti, kartais jo nebūna visą dieną, ir man kyla tam tikrų nepatogumų. Būna, kad vakarop dvokia visi namai...

PAULIUS (*stodamasis*). Dieve... Kodėl man visa tai sakote?

JURGA. Nes noriu, kad suprastumėte, koks jis nuostabus žmogus. Ar daug rastumėte vyrų, kurie taip rūpintųsi savo neįgalia žmona?

PAULIUS. Taip, tai puiku, bet...

JURGA. Ir dar man smalsu: ar norėtumėte žmonos, kuri žemiau juosmens nieko nejaučia?

PAULIUS. Kas... kas per...

JURGA. Vėl skubate su atsakymu. Tiesiog pasvarstykite: turite moterį, kuri žemiau juosmens nieko nejaučia. Visiškai nieko. Maudote ją, rūpinatės. Norėtumėte mane numaudyti?

PAULIUS. Viskas, pakaks. Aš išeinu.

JURGA. O siurblys?

PAULIUS. Rasiu kitų pirkėjų. Normalių.

JURGA. Mano vyras stengiasi. Jis tikrai nuoširdžiai stengiasi.

PAULIUS (*pakuodamas siurbli*). Tai jo bėdos.

JURGA. Ne, jūs tikrai nesuprantate, kaip jis stengiasi. Jis ten tiesiog neriasi iš kailio. Jis iki skylių brūžins senuoju siurbliu mūsų čiuzinį, kad tik jūsų nuostabiajame aparate ant baltutėlio filtro liktų kuo mažiau dulkių. Suprantate?

PAULIUS. Žinot... Norėjote atsakymo? Štai jis: aš užjaučiu jūsų vyrą. Jo vietoj neištvėriau ir dienos. Po savaitės jus nudėčiau arba atiduočiau į prieglaudą. Jūs patenkinta?

JURGA. Visiškai. O dabar prisėskite. Tomas netrukus baigs, o jums vėl teks išpakuoti tą puikų siurblių. Žinote, juokavau, kai sakiau, kad mąstote apie mano kojas. Visada juokauju apie kojas. Pastebėjot?

PAULIUS (*padvejojęs, sėsdamasis*). O taip. Turbūt rašėte komiškus apsakymus prieš... prieš...

JURGA. Prieš... Juk apie tą „prieš“ ir mąstėte, ar ne? Pripažinkite. Juk tai natūralu. Pamatome žmogų su randu ir kyla liguistas smalsumas, noras klausti: kas tau nutiko? Ar labai skaudėjo? Bet mus auklėjo, kad šitaip negalima. Turime nepastebėti. Jums kas nors sakė, kad jūs puikiai išauklėtas?

PAULIUS. Gal galėtume kalbėti tik apie siurblius? Jūsų senąjį ir mano naująjį?

JURGA. Jums smalsu, kas man nutiko?

PAULIUS. Sakėte, kad jis jau tuoj baigs...

JURGA. Taip, netrukus. Dar truputėli, dar vieną kitą kartą nuo pradžios – ir viskas. Bet nesijaudinkite: neketinu pasakoti visų detalių. Arba kalbėti apie skausmą. Tiesą sakant, viskas buvo iš esmės be skausmo. Tomas tuo pasirūpino.

PAULIUS (*vangiai*). Tomas? Jis daktaras?

JURGA. Ne, ne, ką jūs. Tiesiog visa tai – dėl jo kaltės.

PAULIUS (*po pauzės*). Avarija?

JURGA (*nusijuokusi*). Neįvertinate mano Tomo. O ir šiaip... Avarijos – neprognozuojamas dalykas. Negi būčiau tokia kvaiša, kad kaltinčiau dėl to Tomą?

PAULIUS. Na... Kaip ten bebūtų, man labai gaila.

JURGA. Kurio?

PAULIUS (*po pauzės*). Abiejų. O ir savęs jau šiek tiek, kad įsivėliau į šitą...

JURGA. Sakykite atvirai: manote, kad Tomas su manimi iš gailesčio? Na?

PAULIUS (*pasvarstęs*). Nežinau. Tikėtina.

JURGA. Jūs naudojate tu, kad negaliu priėti ir skelti jums antausio. (*Dulkių siurblio ūžesys nutyla*) O, jis jau baigė. Tomai, Tomai!

PAULIUS (*atsilošdamas fotelyje, tyliai*). O varge...

Įeina Tomas.

TOMAS. Taip, mieloji? Ilgai užtrukau?

JURGA. Šis jaunuolis mano, kad tu su manimi iš gailesčio.

TOMAS (*eidamas prie jos ir glostydamas*). Juk žinai, kad yra ne taip.

JURGA. Kodėl tu su manim?

TOMAS. Todėl, kad tave myliu.

JURGA. Pasakyk jam tai.

TOMAS (*Pauliui*). Esu su ja dėl to, kad myliu.

PAULIUS (*pusbalsiu*). Sveikinu. Kaip sekėsi siurbti?

TOMAS. Neblogai. Manau, lova paruošta antrai eksperimento daliai.

JURGA. Mielasis, gal vertėtų jam paaiškinti? Dėl mano kojų?

PAULIUS (*ryžtingai*). Ne, ne, nereikia nieko aiškinti. (*Nervingai išpakuoja siurbli*) Kur ta prakeikta jūsų lova?

TOMAS. Tai aš padariau. Sąmoningai. Padariau, kad ji būtų prikaustyta prie lovos.

PAULIUS (*sustingęs, po pauzės*). Ką... ką turite omeny?

JURGA (*lyg sufleruodama, pusbalsiu*). Nesismulkink, mielasis. Detalių jis nenori.

TOMAS. Aš sąmoningai padariau, kad ji būtų prikaustyta prie lovos. Suluošinau ją.

PAULIUS. Nuostabu... (*Baigia pakuoti siurbli*) Kur lova?

JURGA. Kodėl neklausiate, kodėl jis tai padarė?

PAULIUS (*tūžmingai*). Gerai. Kodėl jūs tai padarėte?

TOMAS. Iš meilės.

PAULIUS (*tyli, paskui prunkšteli*). Puiku. Gal jau galėtume...

JURGA. Mielasis, jis nesupranta.

TOMAS. Išvirsiu jums arbatos. Atsigersite, kol siurbsiu.

PAULIUS. Ne, ne, aš išsiurbiu. Šis siurblys...

JURGA. Nebijokite, Tomas labai sąžiningas. Jis nesukčiaus. Jūsų filtras bus toks juodas, koks tik gali būti.

PAULIUS. Aš ne dėl to...

TOMAS. Kokią mėgstate arbatą?

PAULIUS. Aš... Tiek to. Žalią.

Tomas išeina.

JURGA (*liūdnai*). Įskaudinote Tomą.

PAULIUS. Įskaudinau? Šitą robotą?

JURGA. Vėl naudojatės tuo, kad negaliu prieiti ir...

PAULIUS. Gerai, gerai, atsiprašau. Man vis vien. Iš meilės tai iš meilės.

JURGA. Jums tai keista?

PAULIUS (*su nuovargiu sėsdamasis į fotelį*). Dievaži, taip. Paprastai iš meilės neluošinama.

JURGA. Iš pradžių ir man buvo keista, bet paskui įpratau.

PAULIUS (*nusikvatojęs*). Įpratote? Jūs... jūs... Arba mane kvailinate, arba esate porelė pamišėlių.

JURGA. Esate ką nors mylėjęs taip, kad buvo baisu prarasti?

PAULIUS. Nežinau. Kartais taip atrodydavo.

JURGA. O štai Tomas...

PAULIUS. Kreipėtės į policiją?

JURGA (*nustebusi*). Dėl ko?

PAULIUS. Na... tai lyg ir nusikaltimas? Baudžiamoji atsakomybė.

JURGA (*kvatodamasi*). Tomai, Tomai, mielas!

Įeina Tomas.

TOMAS. Taip, mieloji?

JURGA (*toliau kvatodamasi*). Pasakoju Pauliui apie tai, kodėl prikaustei mane prie lovos, o jis klausia, ar nesikreipiau dėl to į policiją...

TOMAS (*dirbtinai sukrizenęs*). Juokinga. Išties.

Tomas išeina.

JURGA (*staiga surimtėjusi*). Jūs bent įsivaizduojate, kiek Tomui reikėjo jėgų, kad prisiverstų tai padaryti? Jūs esate sutikęs geresnį žmogų?

PAULIUS. Viešpatie, ką jūs tauškiat! Jis juk pavertė jus neįgalia!

JURGA. Jis bijojo mane prarasti.

PAULIUS (*pašaipiai*). Ak taip. Santykių krizė.

JURGA. Nieko panašaus. Mylėjau jį visa širdimi ar kaip ten sakoma. Net negalvojau palikti. Mums puikiai sekėsi.

PAULIUS. Mat kaip. Iki pilnos laimės trūko tik sauskelnių?

JURGA. Ne. Iki pilnos laimės trūko tik *gailėsčio*.

PAULIUS. Gailėsčio?

JURGA. Ech, jūs nepažįstate Tomo... Esate skaitęs Jeseniną?

PAULIUS (*nervingai krizendamas*). Žinoma. Prieš pradėdami prekiauti siurbliais turime išklaudyti poezijos kursą.

JURGA. Tomas apie jį papasakotų geriau, bet vargu ar tai darytų. Žinote, jis juk jūsų beveik nepažįsta... Tai štai, Jesenino poezijoje viskas taip graudu, taip visko gaila: kiekvieno vabalėlio, kiekvieno augalo. Iš esmės žodis „gailėtis“ ten lyg „mylėti“ sinonimas.

PAULIUS. Nuostabu. Tikiuosi, jis įtrauktas į vaikams draudžiamos literatūros sąrašą. Arba į sąrašą autorių, kuriuos reikia rekomenduoti kitiems, kad paskui galėtum juos mulkinti.

JURGA. Ciniška... Žiūrėte filmus?

PAULIUS. Kartais. Bet ne apie gailėstį vabalėliams.

JURGA. Kodėl tai darote?

PAULIUS. Nes...

JURGA. Nes malonu žiūrėti į žmones ir įvykius, kurie laužo jūsų kasdienybę?

PAULIUS. Yra tiesos.

JURGA. Bet kai patys susiduriame su tokiais žmonėmis ir įvykiais? Bėgame nuo jų kuo toliau?

PAULIUS. Neįtikėtina. Ginate smurtautoją.

JURGA (*griežtai*). Tomas nėra smurtautojas. Tik meilės neskiria nuo gailėsčio. Štai ir viskas.

PAULIUS. Grįžkime prie siurblio reikalų. Kada...

JURGA. Beveik iškart tai supratau. Kartą jis pasakojo, jog žiemą ėjo gatve paskui kažkokią moterį ir pajuto norą, kad ji pargriūtų. Suprantate? Tiesiog tam, kad galėtų pripulti ir padėti jai atsistoti. Visada jutau, kad jį labiausiai traukia mano defektai. Pavyzdžiui, nuo vaikystės likę randeliai. Arba štai visada kompleksavau dėl ausų – žinote, jos truputį atlėpusios. Tuoj parodysiu...

PAULIUS. Tai tikrai nebūtina...

JURGA. Matote? Visada kerpuosi taip, kad plaukai ausis pridengtų, o Tomas mano ausis tiesiog dievina. Pakelia plaukus ir bučiuoja. Kartą klausiau jo apie tai, ir jis pasakė, kad išties labiausiai myli tuos mano kūno lopinėlius, kurių aš gėdijuosi. Ir žinote kodėl?

PAULIUS. Ne, tikrai nežinau.

JURGA. Nes tų lopinėlių aš pati nemyliu, ir todėl jiems liūdna.

PAULIUS. Ak, man tuoj reikės nosinės...

JURGA. Susipažinome, kai man buvo sunkus metas. Ir jis apgaubė mane rūpesčiu. O tada man pasidarė baisu: kas bus paskui?

PAULIUS. Kada – paskui?

JURGA. Kai jam nebebus manęs gaila.

PAULIUS. Jums... Kaip tai vadinama? Stokholmo sindromas?

Įeina padėklu nešinas Tomas.

TOMAS. Išviriau arbatos. Ir paruošiau sumuštinį.

JURGA. O cukrus?

TOMAS. Tuoj įdėsiu. (*Maišo cukrų*) Štai tavo arbata. O čia jūsų.

JURGA. Nuostabu, mielas. Su kuo sumuštiniai?

TOMAS. Dešra ir sūriu.

JURGA. Manau, mūsų svečiui būtų į naudą ir šiek tiek daržovių. Agurkų, pomidorų. Ar ne, Pauliau?

PAULIUS. Aš... Gerai. Kodėl gi ne? Neatsisakyčiau.

Tomas išeina.

PAULIUS. Mėgaujate?

JURGA. Atleiskite?

PAULIUS. Mėgaujate jo kaltės jausmu?

JURGA. Ak, jūs apie tai. Sakyčiau, per daug tiesmukas požiūris.

PAULIUS. Gali būti kažkoks kitoks? Kuriems galams jį vaikote? Mėgaujate jį žemindama. Turbūt jums net nereikia siurblio ir aš tik gaištu laiką. Pasikvietėte mane tik tam, kad turėtumėte žiūrovą savo spektakliui.

JURGA. Jaučiate žiūrovu?

PAULIUS. Deja, nežinojau, kad vyks pasirodymas, tad gėlių neatsinešiau. Teks tenkintis plojimais, nors ir jų nepažadu.

Ieina Tomas.

TOMAS. Štai, viskas paruošta.

JURGA. Ačiū, mielas. Mūsų svečias, beje, jaučiasi patekęs į spektaklį. Ir mano, kad man Stokholmo sindromas.

TOMAS. Nesąmonė.

JURGA. Žinoma. Nežinau, kaip jam viską paaiškinti.

PAULIUS. Nieko aiškinti nereikia. Jeigu siurblys visgi domina, tiesiog išbandykime, ir aš eisiu.

JURGA. Ar mus domina siurblys, mielas?

TOMAS. Taip. Tikriausiai.

JURGA. Kaip sekėsi su senuoju?

TOMAS. Nežinau. Lova atrodo švari.

JURGA (*Pauliui*). Bet jūsiškis prietaisas parodys kokia ji yra iš tikrųjų, ar ne?

PAULIUS (*kiek pagyvėjęs*). Taip. Matote, jam gaminti buvo pritaikytos kelios naujos technologijos...

JURGA. Nuostabu. Nekantrauju pamatyti, kaip atrodys tas baltas filtras, kai Tomas išvalys mūsų lovą.

PAULIUS. Esmė yra variklio...

JURGA. Labai įdomu. Mielasis, mano chalato skvernas vėl nusmuko. Nesinori trikdyti svečio...

TOMAS. Taip, mieloji.

JURGA. Žinoma, jo požiūris į mano kojas jau šiek tiek pasikeitė, bet vis dėlto nepatogu.

PAULIUS (*atsidusdamas*). Nepradėkite iš naujo...

JURGA. Ne, jis išties nieko nesupranta, ar ne, mielasis? Gal papasakotum mums apie savo dėdę ir tetą? Manau, padėtų...

TOMAS. Gal... kitą kartą.

JURGA. Tomas labai drovus prie nepažįstamų. O tai tokia intymi istorija. Neprieštarauji, jei aš papasakosiu?

TOMAS (*po pauzės*). Ne, neprieštarauju, mieloji. Aš gal tuo tarpu...

JURGA. Ne, ne, jei tu įjungsi tą puikų siurblių, svečias gali neišgirsti kokių nors svarbių detalių ir išeiti apie tave blogai galvodamas.

PAULIUS. Dėl to išties neverta pergyventi.

JURGA (*sėstis ketinančiam Tomui*). Gal lik stovėti, mielasis. Taip atrodo, kad tu pats pasakoji. Juk šiaip ar taip tai tavo istorija. Pamenu, pasakodamas ją man pirmą kartą net apsiverkei. (*Pauliui*) Jau minėjau, kad Tomas labai jautrus?

PAULIUS. Ne, bet jau galėjau numanyti. Jeseninas ir visa kita.

JURGA. Taip, taip. Tai nuostabi jo ypatybė. Vakaraus mes žiūrime romantines dramas ar net Bolivudo filmus. Tomas visada apsiverkia sentimentaliausiose vietose.

PAULIUS. Žavu. Bet aš gal vis dėlto...

JURGA. Paragaukite arbatos. Tikiuosi, Tomas per daug neprisaldino?

PAULIUS. Ne, arbata puiki. (*Po pauzės*) Nors...

JURGA (*viltinai*). Nors?

PAULIUS. Mėgstu, kai į arbatą būna įberta lygiai 117 cukraus kruopelyčių.

JURGA. Dabar padauginta?

PAULIUS. Panašu į tai.

JURGA. Mielasis, gal galėtum...

TOMAS. Taip, žinoma.

Tomas išeina.

PAULIUS. Neįtikėtina. Beveik jaučiu pagundą nusivalyti į jį batus.

JURGA. Kvaila mintis. Tiesą sakant, suerzinote Tomą su tomis cukraus kruopelytėmis.

PAULIUS. Nejaugi?

JURGA. Žinoma. Negi manote, kad jam ir jūsų gaila?

PAULIUS. Ak taip, apie tai nepagalvojau. Žinot, dirbdamas šį darbą susidūriau su įvairiais žmonėmis, bet...

Įeina Tomas.

TOMAS. Nauja arbata.

JURGA. Puiku. Kol pasakosiu tavo istoriją, manau, kaip tik spėsi suskaičiuoti iki... Kiek ten?

PAULIUS. 117.

JURGA. Taip, iki 117.

TOMAS. Gerai, mieloji.

JURGA. Puiku. Tai štai: Tomas turėjo tetą ir dėdę. Tai buvo mieli senukai, pas kuriuos jis vaikystėje leisdavo vasaras. Onutė ir Jonukas. Kita vertus, Tomas buvo protingas, prie knygučių linkęs asfalto vaikas, o Onutė ir Jonas gyveno atokiame kaime. Šeši ar septyni namukai abipus žvyrkelio, kiek toliau – dirbami laukai, o dar toliau – gūdžios girios. Gerai pasakoju, mielas?

TOMAS (*virš stalo skaičiuodamas cukraus krislelius*). Taip, labai gerai.

JURGA. Tomukui patiko ten apimdavęs atskirties jausmas, kai atrodydavo, kad pasaulyje gali nutikti kažin kas velnioniškai svarbaus, o tu šito nesužinosi. Ir ramybė, kai nereikia kvaršinti galvos dėl nieko pasaulyje ir vienintelis tavo rūpestis – kiek supirkėjai moka už litrą pieno. Ir neperregima tamsa už lango naktimis, netrikdoma gatvės žibintų ir pravažiuojančių mašinų. Ir žvaigždėtas dangus, kokio mieste nepamatysi. Aš teisi, mielas? Tau visa tai patiko?

TOMAS. Taip, mieloji. Patiko.

JURGA. Kartą per dieną pro kaimą prapukšėdavo autobusas. Visiems vietiniams senukams – jaunų žmonių tame kaime nebuvo – tai tapdavo bene svarbiausiu dienos

įvykiu. Jie sustodavo ir žiūrėdavo į žvyrkelį, stebėdami, ar kas neatvažiavo. Bet autobusas dažniausiai būdavo pustuštis ir ramiai pradardėdavo pro šalį. Jei kas nors juo važiuodavo, tai kažkur toliau, į miestus. Kitas, dar svarbesnis įvykis buvo radijo laida apie gaisrus, apiplėšimus ir kitas nelaimes. Onutė ir Jonas tuo metu mesdavo visus darbus, suguldavo ant lovų ir klausydavosi. Namie tada turėdavo būti tylu kaip bažnyčioje, nes kitaip jie galėjo praleisti ką nors svarbaus. Laidai pasibaigus jie dar kurią laiką ramiai pagulėdavo: mėgaudamiesi, apmąstydami tai, ką išgirdo. Ir Tomukui, protingam vaikui, kad ir mačiusiam šioje aplinkoje kažkokio žavesio, vis dėlto visa tai atrodė apgailėtina. Jis galvojo: koks nykus turi būti gyvenimas, jei pravažiuojanti mašina tampa įvykiu. Kokia turi būti tuštuma tavo kasdienybėje, jei klausaisi nelaimių suvestinės ir bandai tuo faktų kratiniu tą tuštumą užpildyti. Galiausiai Tomukas, prie knygų linkęs vaikas, svajojantis tapti rašytoju, nekentė kaimo ir žemės ūkio. Jam tai atrodė buka. Atsikeli, išvedi į laukus karves, pašeri kiaules, šienauji... Jeigu šiandien liepos 17-oji, tu žinai, kad po dešimties metų liepos 17-ąją darysi lygiai tą patį, ką darai šiandien.

TOMAS (*tyliai ir droviai*). Nebent oras bus netinkamas.

JURGA. Taip, mielas. Nebent oras bus netinkamas. Protingajam Tomukui visa tai atrodė beprasmiška. Viskas numatyta, viskas iš anksto žinoma. Vienintelė išimtis – radijo laida apie nelaimes. Ten – taip, nežinomas, chaotiškas ir nenuspėjamas pasaulis. O čia ir dabar? Mykiančios karvės ir pravažiuojantis pustuštis autobusas. Ir Tomukas nesuprato, kodėl jo dėdė ir teta šitaip gyvena. Kaip jie *gali* šitaip gyventi, metai iš metų. Kodėl jie nenusižudo? Nejaugi nemato, kad jų gyvenimas nelabai kuo skiriasi nuo tų karvių ir kiaulių, kurias jie augina, gyvenimų? Ir Tomukas manė, kad jis tikrai taip negyvens. Jo gyvenimas bus pilnas įvykių. Nebūtinai kuo nors reikšmingų. Bet vis dėlto įvykių, kurie priklausys nuo jo valios, o ne nuo oro sąlygų. Teisybė, mielas?

TOMAS. Teisybė. Aš taip galvojau.

JURGA. Bėgo laikas. Tomukas augo ir tapo studentu Tomu. Ir vieną vasarą sužinojo, kad Onutės ir Jono sveikata visai prasta, kad reikia ruoštis blogiausiam. Ir nutarė dar kartą juos aplankyti. Taigi vėl nuvažiavo į tą kaimą pustuščiu autobusu, tiesa, jis jau tuo metu, rodos, važiuodavo tik tris kartus per savaitę, – gana žiauru vietinių atžvilgiu, sakyčiau. Dėdė ir teta buvo jau visai sukriošę, viena koja karste, kaip sakoma, bet Tomuku apsidžiaugė. Atvykus svečiams Onutė užimdavo moteris, o Jonas su vyrais susėsdavo

kieme ant suoliuko ir kalbėdavosi apie rimtus vyriškus reikalus: politiką, derlių, orą. Tomukas jau buvo užaugęs į vyrą, tad šį kartą ir jis atsisėdo greta dėdės ant suoliuko vyriškam pokalbiui. Taigi jie kalbėjosi, ir vieną akimirką dėdė paklausė, ar Tomu tapęs Tomukas jau turi „simpatiją“. Tomukas gūžtelėjo pečiais ir kažką miglotais numykė, o dėdė pasakė: „Tik neskubėk, Tomuk. Štai aš pasirinkau Onutę prieš 60 metų ir nebuvo nei dienos, kad būčiau gailėjęsis. Jei kas nors atsuktų laiką, vėl pasirinkčiau Onutę.“ Jis taip pasakė, mielas?

TOMAS (*po pauzės*). Taip. Maždaug.

JURGA. Ir žinote, kas buvo toliau? Tomukas pajuto *pavydą*. Taip, tai kvaila ir nelogiška: iš vienos pusės – aštuoniasdešimtmetis vėžio sugrauztas, pusaklis, bedantis senis, iš kitos – jaunas, sveikas, gražus studentas, kuriam, kaip sakoma, viskas prieš akis. Ir vis dėlto Tomukas pajuto pavydą. Jis išties pavydėjo šitam mirštančiam sukriošusiam Romeo. Pavydėjo, kad jis gali stovėdamas ant mirties slenksčio pasakyti, jog nesigaili, kad vėl pasirinktų savo Džiuljetą, kad vėl gyventų taip, kaip gyveno. O štai jis, jaunas ir gražus Tomukas, jau dabar gailisi dėl tiek įvairių *įvykių*.

TOMAS. Ne tik dėl įvykių.

JURGA. Taip, ne tik dėl įvykių. Bet svarbiausia štai kas: tą akimirką Tomas suprato esminį dalyką, rodos, tokį paprastą, kad keista, jog jo neužčiuopė iki tol. Jis suvokė, kaip žmonės gali pragyventi visą amžių knisdami žemę sumautame kaime ir nenusižudyti. Žinote, ką jis suprato?

PAULIUS. Ne, net neįsivaizduoju.

JURGA. Jis suprato, kad visa esmė – Onutė. Kai turi *savo* Onutę, tau visai nesvarbu, ką veikti gyvenime: rašyti romanus, arti žemę, statyti namus – visa tai tampa vienodai *nereikšminga*. Atiduodi ciesoriui tai, kas ciesoriaus, o visa kita – Onutė. Įvykių ieško tie, kas neturi Onutės, o tie, kas ją turi, neieško nieko, nes jie turi svarbiausia – *ramybę*.

PAULIUS (*abejingai*). Mat kaip.

JURGA. Kita vertus, Tomukas suprato ir dar vieną keistą dalyką: kai turi savo Onutę, net ir reikalai ciesoriaus pasaulyje tvarkosi lengviau. Jeigu nutarei arti žemę, tu arsi ją geriau už tą, kuris tai daro trokšdamas gauti geriausio artojo medalį. Nes lauko gale tu matai stovinčią ir tavęs laukiančią Onutę, ir tu eini tiesiai jos link, ir todėl tavo vagos – tiesios.

Pauzė.

PAULIUS (*atsikrenkštęs*). Puiki istorija. Su moralu. Sulaukęs jūsų amžiaus turbūt tokias mėgsiu.

JURGA (*primygtinai*). Bet ar supratote? Dabar aiškiau?

PAULIUS (*mąstydamas*). Na... Nenoriu įžeisti jūsų Tomo, bet... istorija kvailoka. Tie senukai neturėjo iš ko rinktis ir su kuo lyginti. Bepigu...

JURGA. Būtent! Mielasis, jis išties protingas, ar ne? Taip, jūs visiškai teisus: jie neturėjo pasirinkimo ir buvo laimingi!

PAULIUS. Dėl laimės nežinau, bet...

JURGA. Jūs juk gerai jaučiatės savo kūne, koks jis bebūtų, ar ne? Nes tiesiog negalite rinktis, jūs *privalote* jame gerai jaustis, nes jis jūsų, ir kitoks nebus. O jeigu kitas žmogus būtų tapatus mūsų kūnui? Kas tada?

PAULIUS (*irzliai*). Visa tai kvaila. Jūs viską iškreipiate. Nežinau, ar labai tiesios jūsų Tomo vagos, bet jūs lauko gale jo laukiate tiesiog todėl, kad kitaip negalite. Negi manote, kad jūs ten *stovite*? Ne! Jūs – įkasta į žemę.

JURGA. Taip, ir tai...

PAULIUS (*ipykęs*). Nekalbėkite niekų! Aš ne koks sumautas filosofas, bet laisva valia...

Tomui iškrenta iš rankų šaukštelis su cukrumi.

JURGA (*sunerimusi*). Ak, mielasis. Šaukštelis... Kiek buvai suskaičiavęs?

TOMAS. Rodos, 99.

JURGA. Nieko tokio. (*Pauliui*) Gal šį kartą jums tiks arbata su paprasčiausiu šaukšteliu cukraus?

PAULIUS (*pavargusiai*). Taip, žinoma. *Šį kartą.*

JURGA. Netvarkyk, mielasis. Geriau užsiimk siurbliu.

TOMAS. Gerai.

PAULIUS (*Tomui*). Jo jungiklis štai čia. Valdymas paprastas. Susigaudysite.

TOMAS. Taip.

Siurbliu nešinas Tomas išeina.

JURGA. Tai buvo žiauru iš jūsų pusės.

PAULIUS (*mustebęs*). Ką turite omeny?

JURGA. Laisva valia ir visa kita. Dėl šito jis labiausiai ir graužiasi. Kad nesuteikė man galimybės rinktis.

PAULIUS. Ir turėtų graužtis. Nors ir jūs negalėtumėte ant jo joti, jei būtų kitaip.

JURGA. Vis dėlto jūs nesuprantate... (*Už sienos įsijungia siurblys*) O, kaip gaudžia. Vargšas Tomas. Jis dabar turbūt kovoja su pagunda kuo mažiau spausti tą jūsų prakeiktą siurbli. Bet jis sąžiningas. Spaus, kiek spaudžiasi.

PAULIUS. Vargšas Tomas? Ir tai sakote jūs?

JURGA. Jūs ką nors mylėjote?

PAULIUS. Jau klausėt. Tai visiškai nesvarbu. Istorija apie senus kaimiečius visai graži, bet viską sugadina...

JURGA. Mano kojos?

PAULIUS. Taip, jūsų kojos. Jeigu lauko gale jūs stovėtumėte, būtų gražu. Bet dabar jūs ten ne stovite, o sėdite neįgaliojo vežimėlyje. Ir jokie tauškalai apie meilę šito fakto nepakeis.

JURGA (*beveik svajingai*). Manote, nemaščiau apie tai? Ilgai bandžiau rasti atsakymą, kodėl jis tai padarė ir kaip mums gyventi toliau. Kas jis man: artimiausias žmogus ar didžiausias priešas? Atsakymas atėjo netikėtai, iš netikėto šaltinio. Kaip visada. Tai frazė iš kažkokio kvailo filmo ar serialo: niekas taip nesustiprina šeimos kaip bendri nusikaltimai. Suprantate?

PAULIUS. Dar viena nesąmonė. Šis nusikaltimas nebuvo bendras.

JURGA. Taip, nebuvo... (*Pauzė. Prabudusi iš susimąstymo, žvaliai*) Reikia sutvarkyti stalą. Tomas nusimins pamatęs pabertą cukrų. Jam tai primins jūsų žodžius.

PAULIUS. Aš sutvarkysiu.

JURGA. Ne, ne, jūs juk svečias. Sėdėkite.

Jurga atsistoja ir prieina prie stalo. Tvarkosi.

PAULIUS (*po pauzės, apstulbęs*). Jūs... jūs vaikštote?

JURGA. Kaip matote.

PAULIUS. Ir...

JURGA. Jaučiu viską kūną. Ir virš liemens, ir po juo. Jei jus tai domina.

PAULIUS. Viešpatie... Jis... jis tai žino?

JURGA. Ne, net nenučiuokia.

PAULIUS (*kvatodamasis*). Nieko sau. Jūs... jūs abu ligoniai. Psichiniai. Kuriems galams visa tai? Kodėl jį maustote?

JURGA. O kaip manote?

Sutvarkiusi stalą grįžta ant sofos.

PAULIUS. Negaliu patikėti. Tas kvailys šokinėja aplink jus, rūpinasi, plauna jūsų... Nors velniop visa tai. Svarbiausia jo kaltė. Kodėl leidžiate jam graužtis?

JURGA. Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios jis visa tai padarė. Noriu, kad lauko gale kažkas stovėtų ir lauktų.

PAULIUS (*po pauzės*). Nieko sau porelė. Jūs verti vienas kito.

JURGA. Taip. Ir tai gražiausia, ką galėjote pasakyti. Ačiū.

PAULIUS (*isteriškai*). O jeigu aš jam papasakosiu? Jeigu...

Už sienos nutyla siurblys.

JURGA. Jis jau baigė.

PAULIUS. Velniop tą siurblių! Manote, kad mane nupirksit? O jeigu aš jam papasakosiu? A? Kas tada?

JURGA. Spręsti jums. Žinoma, labai jį tuo įskaudinsite, bet... Kaip ten sakėte? Laisva valia?

PAULIUS. Viešpatie, kas per...

Įeina Tomas.

JURGA. Kaip sekësi, mielasis?

TOMAS. Neblogai. Tikrai geras siurblys.

JURGA. Mums jo reikia?

TOMAS. Turbūt. Čiužinys lyg naujas.

JURGA. Siurbei abi puses?

TOMAS. Ne, tik vieną.

JURGA. Gerai. (*Pauliui*). Na? Parodysite mums kuo virto baltasis filtras?

Pauzė.

PAULIUS (*ryžtingai*). Ne. Šis siurblys neparduodamas. (*Išplėšdamas siurbliį iš Tomo rankų*) Atleiskite, kad sugaišinau ir sugadinau vakarą.

JURGA. Jūs įsitikinę?

PAULIUS. Taip. Prisiminau, kad jau esu jį pažadėjęs kitam klientui.

JURGA. O sandėlyje?

PAULIUS. Sandėlis sudegė. Gamintojų gamykla sprogo. (*Pakuojasi daiktus*) Daug nutiko *įvykių*, kol mes čia šnekučiavomės.

JURGA. Bet jūsų laikas...

PAULIUS. Nieko tokio. Jį praleidau įdomiai.

JURGA. Ką gi, labai gaila. Man patiko to daikto skleidžiamas garsas. Mielasis, palydësi svečią?

TOMAS. Taip, žinoma.

Tomas ir Paulius išeina. Trinkteli durys. Grįžta Tomas.

JURGA. Gražus vakaras.

TOMAS (*sėsdamasis šalia jos ant sofos*). Taip. (*Po pauzės*). Tave nunešti į vonią?

JURGA. Ne, dar pabūkim.

TOMAS. Gerai.

JURGA. Visai mielas vaikinai, ar ne?

TOMAS. Taip, mielas.

JURGA. Ir protingas. Pameni tą moteriškę, kuri bandė mums įsiūlyti kažkokius vandens filtrus?

Abu juokiasi.

TOMAS (*po pauzės*). Taip, protingas. Turbūt neilgai dirbs šį darbą.

JURGA. Nebent ras savo Onutę ir jam pasidarys nesvarbu.

Abu juokiasi. Pauzė.

JURGA. Vis dėlto šiek tiek pavargau. Eime miegoti?

TOMAS. Taip. Eikš, nunešiu į vonią.

Kelia ją nuo sofos ir neša.

JURGA. Nepamirši apsukti čiužinio?

TOMAS. Nešvariaja puse?

JURGA. Žinoma.

TOMAS. Jau apsukau.

JURGA (*bučiuodama*). Ką aš be tavęs daryčiau?

Išeina. Girdėti kaip vonioje iš čiaupo ima bėgti vanduo.